

По Султанската межля.
Султанъ си сѣди подъ чадъръ,
И си ъдеше пиеше,
Печено ягне ъдеше.
Стоянъ Султана хвана,
Като хвъркато врабче.
Султанъ Стояну думаше:
„Аферимъ, тебе Стояне!
Азъ едно врѣме бѣхъ юнакъ.“
Че си Султана заведе
На деветъ гроба чилѣшки,
И деветъ пълни съ сребро.
Султанъ Стояну думаше:
„Земайте холанъ Стояне,
Земайте колко можете,
И за мене оставайте,
Че старъ съмъ, вече немогъ.“

Снощи си Стоянъ довтаса
Отъ дълга нѣтя Цариграда,
Нараненъ, Стоянъ, ударенъ
Съ три крушума телени.
Телени съ тель вързани;
И джерахитъ съ него.
Кърпитъ да му мѣнуватъ,
Кърпитъ мехлеменитъ.
Стоянъ булче си думаше:
„Я се хубаво примѣни,
И по хубаво накинѣ:
Че земи кърпи ленени,
Че иди та ги опери.“